

λερίας καταπατήσαντες τὴν 10ην Αὐγούστου, εὐρέθησαν. ὡς λέγεται, ἔγγραφα τινὰ, πλήρη ἀποδείξεων ὅτι αὐτὸς ἦτο κρυφίως σύμφωνος καὶ μετὰ τοὺς φυγάδας ἀδελφούς του καὶ μετὰ τοὺς ἔξω βασιλεῖς. Ἀλλὰ, καὶ πρὶν φανερωθῶσι τὰ ἔγγραφα ταῦτα, τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς δεκάτης Αὐγούστου, ὡς ἦδη ἀνεφέραμεν, ἡ ἔθνικὴ συνέλευσις, ἡ φοβημένη τὴν ἀκράτον ὁρμὴν τοῦ λαοῦ, ἡ καὶ εὐρίσκουσα τὸν καιρὸν ἐπιτήθειον διὰ νὰ κάμῃ ὅ,τι πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμει, ἐψήφισεν ὁμοθυμαδὸν τὴν πρὸς καιρὸν κατάργησιν τοῦ βασιλείως· καὶ διὰ νὰ ἀθωωθῇ ἀπὸ τὴν ὑποψίαν, ὅτι ἔκαμε πρῶγμα παρὰ τὴν κοινὴν θέλησιν τοῦ ἔθνους, ἔδωκεν αὐθημέρον εἰδῆσιν εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας νὰ ἐκλέξωσι νῆους ἀντιπροσώπους, τοὺς ὁποίους νὰ πέμψωσιν εἰς Παρισίους· ἡ νῆα δ' αὕτη σύγκλητος ν' ἀπορασίση, ἂν ὁ Λοδοβίκος πρέπη ν' ἀποκατασταθῇ πάλιν εἰς τὸν θρόνον του ἢ ὁ υἱὸς του ἀντὶ αὐτοῦ, ἢ καὶ ἂν παντάπασιν ἡ πολιτικὴ τῆς Γαλλίας κατάστασις ἔχῃ νὰ μεταβληθῇ εἰς δημοκρατίαν, καταργηθέντος αἰωνίως τοῦ βασιλικῆς ὀνόματος. Περὶ τὰς 20 λοιπὸν Σεπτεμβρίου συνήλθον ἡ νέα σύγκλητος, ἧτις δὲν διέφερε τῆς προτέρας εἰμὴ καθὸ πολὺ μᾶλλον ὑποκειμένη εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ὄχλου, καὶ ἤρρισε πάραυτα ἐτοιμασίας διὰ τὴν δίκην τοῦ ἀγαθοῦ μὲν, ἀτυχοῦς δὲ βασιλείως.

Ἔπεται ἡ συνέχεια.

ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ.

Η ΠΙΣΤΙΣ δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ πιστεύωμεν μόνον τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ὅσα εἶπε, τὰ εἶπεν ὡς Θεὸς, καὶ ὅτι εἶναι ἀληθέστατα, καὶ ὅτι θέλουσι τελεωθῆναι ἄφευκτα. «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσεται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐμὴ παρέλθωσιν εἰς τὸν αἰῶνα.» εἶπεν ὁ ἴδιος. Τὴν πίστιν ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὀρίζει λέγειν· «Ἔστι δὲ πίστις ἐπιζομένην ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων.» (Ἐβ. ια. 1). Ὁ πιστὸς ἀφορᾷ εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ στηρίζεται εἰς τὰς παραγγελίας καὶ ὑποσχέσεις αὐτοῦ, καὶ ἰκανοποιεῖ αὐτὰς μετὰ τὴν συνεχῆ πρόσδοον τῆς ἀρετῆς του. «Ἐγὼ εἶμι,» λέγει, «ἡ ἄμπελος, καὶ ὑμεῖς τὰ κλήματα· ὁ μένων ἐν ἐμοί, καὶ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολλόν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν.» Καθὼς λοιπὸν τὸ κλῆμα, ὅταν ἦναι πεφυτευμένον καλῶς εἰς τὴν ἄμπελον, δίδει καρπὸν, οὕτω καὶ ὁ Χριστιανὸς, ὅταν μὲν ἡ προσηλωμένος εἰς τὰς παραγγελίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ πίστιν ἔχει θερμὴν καὶ ἔργα πράττει ἐνάρετα. Πᾶς λοιπὸν Χριστιανὸς πρέπει νὰ ἦναι ἠνωμένος μετὰ τὸν Χριστὸν, καθὼς τὸ κλῆμα μετὰ τὴν ἄμπελον· πρέπει νὰ διατηρῇ εἰς τὴν ζωὴν του ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ θεανθρώπου Αὐτρωτοῦ του, ὅσον δύναται, καθαρῶτα, δηλαδὴ ἀμωσύνην, πραότητα, καὶ ἀγάπην· πρέπει νὰ ἐπικαλεῖται συχνὰ τὸ ὄνομά του, νὰ τὸν προσκυνῇ ἐνθέρμως, νὰ ζητῇ τὴν βοήθειάν του, νὰ ὑποτάσσεται καὶ νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς ἐντολάς του, καὶ νὰ ἔχῃ αὐτὸν ὑποστήριγμα τῆς μελλούσης ἐλπίδος του, ὡς ἔχει τὴν καθημερινὴν τροφὴν ἐνταῦθα ὑποστήριγμα τῆς σωματικῆς ὑπάρξεώς του. Ὁ μέγας σκοπὸς τοῦ Χριστιανοῦ πρέπει νὰ ἦναι τὸ κέρδος τῶν ἐπαγγελιομένων οὐρανίων ἀγαθῶν, καὶ ὅχι τῶν γῆινων· ὁ ἀρχηγὸς, ὁ τελευτητῆς τῆς ἱεράς ἡμῶν θρησκείας Ἰησοῦς Χριστὸς ἔχει, νὰ εἴπω οὕτω, σχεδιασμένον τὸ σχέδιον τῆς σωτηρίας παντὸς Χριστιανοῦ· αὐτὸ τὸ σχέδιον εὐρίσκειται μετὰ

εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὅπερ εἶναι ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ὁποῖαν ὀρθὴν αὐτὴν σοφίαν ἕκαστος τῶν Χριστιανῶν πρέπει νὰ μελετᾷ συχνὰ, καὶ νὰ βλέπῃ τὸ σχέδιον τῆς σωτηρίας του, καὶ κατὰ τοῦτο νὰ οἰκοδομῇ τὴν ἀθανασίαν του, καὶ ὅχι νὰ βόσκειται μετὰ ἐλπίδας ἀθεμελιώτους, ὅτι ἐπειδὴ εἶναι Χριστιανὸς ἔχει νὰ σωθῇ χωρὶς νὰ πράξῃ καὶ τὰ πρόποντα· ὅχι· κἀνεὶς εἰς τὸν κόσμον ἂς μὴ τὸ ἐλπίσῃ ποτὲ· ὁ Θεὸς εἶναι μὲν ἐλεῆμων, ἀλλ' εἶναι καὶ δίκαιος, καὶ, ἂν δὲν πληρωθῇ ἡ δικαιοσύνη του, δὲν ἐκχέεται τὸ ἔλεός του· «Δίκαιος εἶ, Κύριε, καὶ εὐθεῖαι αἱ κρίσεις σου,» λέγει ὁ προφήτης Δαβὶδ.

Ἡ προσευχὴ εἶναι τὸ μόνον ἀνίκητον ὄπλον, τὸ μόνον ἀσφαλές φυλακτήριον, ἡ μόνη πανοπλία ἢ οὐράνιος εἰς τὸν Χριστιανόν· δι' αὐτῆς καὶ ἀπὸ παντὸς κακοῦ φυλάττεται, καὶ ὅτι, ζητεῖ παρὰ Θεοῦ, ἐὰν τοῦ ἦναι συμφέρον, τὸ λαμβάνει· «Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν, κρούετε, καὶ ἀνοίγησεται.» Ὅχι μόνον δὲ λαμβάνει, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν του καθαρίζεται. Οἱ Νηνεῦται ἀποφασίσθησαν νὰ γαθῶσι διὰ τὰς πολλὰς ἁμαρτίας των, καὶ διὰ τῆς προσευχῆς ἐσώθησαν· ὁ προφήτης καὶ βασιλεὺς Δαβὶδ μόνον ὄπλον τῆς στρατείας του εἶχε τὴν προσευχὴν· δι' αὐτῆς καὶ τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον Γολιάθ κατέβαλε, καὶ πολλοὺς ἄλλους κινδύνους ἀπέφυγεν· ὁ βασιλεὺς Ἐξέκιος ἐνίκησε τοὺς Πέρσας, καὶ ἀπέφυγε τὸν θάνατον μιᾶς μεγάλης ἀσθενείας μετὰ μόνην τὴν προσευχὴν· ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει, ὅτι καθὼς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶναι φῶς ὁ ἥλιος, οὕτω καὶ εἰς τὴν ψυχὴν εἶναι φῶς ἡ προσευχὴ· ὅταν ὁ ἄνθρωπος μελετᾷ τὰς θείας Γραφὰς, τότε ὁ Θεὸς συνομιλεῖ μετ' αὐτόν· ὅταν δὲ προσεύχεται, αὐτὸς συνομιλεῖ μετὰ τὸν Θεόν· καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον μέσον, μετὰ τὸ ὁποῖον δύναται τὸ λογικὸν ὄν, ὁ ἄνθρωπος, νὰ σχετίζεται πάντοτε δσαῖς θέλει μετὰ τὸν Ποιητὴν του. Καὶ τοὺς μὴ πράττοντας τοῦτο συχνὰ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος τοὺς στοχάζεται νεκρούς. «Ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἤνεσά σε,» φωνάζει ὁ Δαβὶδ· καθεὶς ὅμως, ἀκραταί μου, ἂς ἐρωτήσῃ αὐτὸς ἐαυτὸν, τοῦλάχιστον τὸ πρῶν καὶ τὸ ἐσπέρας, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας, ἂν ἐκτελῇ τὴν προσευχὴν του καθὼς πρέπει, μετὰ πίστιν, μετὰ εὐλάβειαν, μετὰ ἐλπίδα, ἢ μόνον μετὰ τὰ χεῖλη ψιθυρίζη λέξεις τινὰς, ἢ μήπως καὶ διόλου!—**Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ.**

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ.—Ὁ φιλόσοφος γνωρίζει τὸ πολῦτιμον τῆς ἀληθείας, ζητεῖ αὐτὴν, μελετᾷ περὶ αὐτῆς, ἢ κοινοποιεῖ αὐτὴν πρὸς ἄλλους. Ὁ σοφὸς παριστάνει αὐτὴν μετὰ τὴν ζωὴν καὶ μετὰ τὰς πράξεις του. Ἡ ἀλήθεια, ἡ σοφία, ὁ ὀρθὸς λόγος, ἡ ἀρετὴ, ἡ φύσις, εἶναι ὅροι ἐπίσης δηλοῦντες τὸ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ὠφέλιμον. Ἡ ἀλήθεια τείνει πάντοτε εἰς τὸ φωτίζειν τοὺς ἀνθρώπους· οἱ μᾶλλον πεφωτισμένοι εἶναι οἱ καὶ μᾶλλον λογικοί· οἱ μᾶλλον δὲ λογικοὶ καὶ μᾶλλον αἰσθάνονται πόσον τὰ ἴδια των συμφέροντα ἀπαιτοῦσι τὸν ἐνάρετον βίον. Χωρὶς τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως, ποτὲ δὲ ἐμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ γνωρίσῃ ὑποίαν ἔχει ἐν σχέσει, καὶ ὁποῖα καθήκοντα ὀφείλει πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὸς ἄλλους· ἄμειρος δὲ τῆς γνώσεως ταύτης, εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ ἔχῃ εἴτε σταθερὰς ἀρχὰς, εἴτε ἀληθινὴν εὐδαιμονίαν. Εἰς τοὺς μᾶλλον πεφωτισμένους συμφέρει καὶ μᾶλλον νὰ ἦναι ἀγαθοί· μεγάλη προτερήματα πρέπει νὰ φέρωσιν εἰς μεγάλας ἀρετάς. Ὁ κακοποιὸν εἶναι τυφλός· ὁ ἀκάνονιστος εἶναι ἄμειρος τοῦ ὀρθοῦ λόγου· ἡ διαγωγὴ του ἀποδεικνύει ὅτι λανθάνεται περὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ φύσεως, ἀγνοεῖ τί ὀφείλει πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὸς ἄλλους, πόσον ἀξίζει ἢ πρὸς ἑαυτὸν αἰδῶς, καὶ ἡ τῶν περὶ αὐτὸν ὑπολήψεις· δὲν εἶναι πεφωτισμένος. Ὁ ἀναίσθητῶν εἰς ὑποχρεωτικὰς πράξεις, εἰς τὸν ἔπαινον καὶ τὴν εὐνοίαν τῶν συντρόφων του, κατ' οὐδὲν διαφέρει ἀπὸ κτήνη· ἂν δὲν βλέπῃ ὅτι αἱ κρίσεις του ἄγον εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἔλεθρον, δὲν εἶναι νοήμων, μέγαν σκοπὸν ἔχων τὴν ἑαυτοῦ συντήρησιν· ἂν δὲν γνωρίζῃ καὶ δὲν ἐκτιμᾷ τὴν ἐκ τῆς ἀνθρωπίνου συγκοινωνίας ὠφέλειαν καὶ τὰ μέσα τοῦ καθιστάνει αὐτὴν ἐπιωφελεῖ καὶ εὐχάριστον, εἶναι παράφρων, οὐχὶ δὲ φιλόσοφος.